

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

DNR-2.730.20.2018.IS

Warszawa, 21 grudnia 2018 r.

DECYZJA DNR-2/326/2018

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek przedsiębiorcy PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie, w sprawie rozłożenia na raty należności z tytułu zaległej administracyjnej kary pieniężnej oraz opłaty za badania laboratoryjne wyrobów, określonych decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r., na podstawie:

1. art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149, 650, 1544 i 1629), w związku z art. 67b § 1 pkt 2, art. 67a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 ze zm.), art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r., poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338) i art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych ustaw (Dz. U. poz. 1338), odmawia rozłożenia na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej wraz z odsetkami za zwłokę;
2. art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149, 650, 1544 i 1629) umarza postępowanie w zakresie rozłożenie na raty opłaty za badania laboratoryjne kabli Power: 1,5 OKPC; EAN 5907595436618 oraz 1,5 3 pin OKL3P; EAN 5907595436625 jako bezprzedmiotowe;
3. art. 55 § 2 w związku z art. 62 § 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800 ze zm.), dalej „Ordynacja podatkowa”,

w związku z art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r., poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338), dalej „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”, w związku z art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych ustaw (Dz. U. poz. 1338), postanawia zaliczyć dokonaną przez przedsiębiorcę PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie wpłatę 3 000 zł (trzy tysiące złotych) proporcjonalnie na poczet zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 2,977.76 zł oraz odsetek za zwłokę w kwocie 22,24 zł.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UOKiK”) decyzją DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r. nałożył na PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie (dalej „strona postępowania”) karę pieniężną w kwocie 30 000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) za wprowadzenie do obrotu kabli Power: 1,5 OKPC; EAN 5907595436618 oraz 1,5 3 pin OKL3P; EAN 5907595436625, (dalej także „kable”, „wyroby”) niespełniających wymagań określonych w § 6 ust. 1, § 7 ust. 1 pkt 2) i 4) rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego (Dz. U. z 2016 r. poz. 806) oraz zobowiązał stronę postępowania do poniesienia opłaty związanej z badaniami laboratoryjnymi kabli w wysokości 922,50 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia dwa złote i pięćdziesiąt groszy).

Zgodnie z art. 98 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku termin zapłaty kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia kiedy decyzja stała się ostateczna.

Decyzja DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r. została doręczona stronie postępowania 16 lipca 2018 r., a termin uiszczenia kary pieniężnej upłynął 29 sierpnia 2018 r.

Strona postępowania pismem z 28 września 2018 r. (do UOKiK wpłynęło 2 października 2018 r.) zwróciła się z wnioskiem o rozłożenie na raty kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł, wynikającej z decyzji DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r. oraz nie obciążanie jej odsetkami za zwłokę, a także o rozłożenie na raty opłaty za badania laboratoryjne kabli.

Wskazała, że nałożona kara w wysokości 30 000 zł jest bardzo wysoka i dotkliwa, dużo wyższa od niewielkiego obrotu kablami. Strona postępowania podniosła, że w trakcie prowadzonego postępowania w sprawie wprowadzenia do obrotu kabli nie otrzymała

odpowiedzi na pismo z 30 maja 2018 r. o podanie podstawy prawnej, z której wynika przekroczenie wartości rezystancji żył, jak również nie wyjaśniono jej, dlaczego uznano, że nastąpiło przekroczenie wartości rezystancji żył. Wskazała, że pomimo tego, że badania laboratoryjne nr 4840-ZLK/2017 wymienione są jako załącznik do protokołu kontroli Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr WN.8361.67.2018 nie wiadomo, dlaczego tych badań nie ma, dlatego napisała o tym w ww. piśmie czekając na odpowiedź, ale odpowiedzi na pismo nie otrzymała. Strona postępowania wskazała także, że wprowadzając kable do obrotu nie była świadoma tego, że nie spełniają one wymagań rozporządzenia.

W związku z powyższym strona postępowania wskazała, że zapłaci kwotę 3 000 zł, a w stosunku do pozostałej kwoty (27 000 zł) zwróciła się z prośbą o możliwość zapłacenia kary pieniężnej w ratach i nie obciążanie jej odsetkami za zwłokę. Strona postępowania wskazała następujący układ ratalny: 3 000 zł - do 31.11.2018 r., 3 000 zł - do 31.12.2018 r., 3 000 zł - do 31.01.2019 r., 3 000 zł - do 28.02.2018 r., 3 000 zł - do 31.03.2018 r., 3 000 zł - 30.04.2018 r., 3 000 zł - 31.05.2018 r., 3 000 zł - 30.06.2018 r., 3 000 zł - 31.07.2018 r.

Strona postępowania 4 października 2018 r. dokonała wpłaty na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty w wysokości 3 000 zł oraz kwoty w wysokości 922,50 zł za badania laboratoryjne kabli.

Prezes UOKiK pismem z 25 października 2018 r. wezwał stronę postępowania, na podstawie art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.), dalej „Kodeks postępowania administracyjnego”, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego wezwania, do uzupełnienia braków formalnych wniosku, poprzez wykazanie ważnego interesu wnioskodawcy w rozłożeniu na raty spłaty kary pieniężnej oraz przedstawienie stosownych dokumentów obrazujących jej sytuację majątkową, m.in.: informacji dotyczącej prowadzonej działalności, przedstawienia wyciągów z rachunków bankowych, podanie źródeł przychodów, przedłożenia wszystkich zaświadczeń o otrzymanej pomocy *de minimis* oraz przedłożenia informacji niezbędnych do udzielenia pomocy *de minimis*.

Prezes UOKiK zawiadomił stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie.

Strona postępowania z przysługujących jej uprawnień nie skorzystała. Nie uzupełniła również w wyznaczonym terminie braków formalnych wniosku.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Na podstawie art. 189i § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego kara niezapłacona w terminie jest zaległą administracyjną karą pieniężną. Zgodnie z art. 189i § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

Zgodnie z art. 98 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa.

Ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku została znowelizowana ustawą z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), która wprowadziła zmiany od 19 lipca 2018 r. Zgodnie jednak z art. 11 ustawy zmieniającej postępowania prowadzone na podstawie przepisów ustaw zmienianych w art. 1, art. 5, art. 6 i art. 9 wszczyna się lub prowadzi na podstawie przepisów dotychczasowych, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK procedował niniejsze postępowanie na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w brzmieniu obowiązującym do 19 lipca 2018 r.

Na podstawie art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie zaś z art. 67b § 1 organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a: które nie stanowią pomocy publicznej (pkt 1), które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa

wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis (pkt 2), które stanowią pomoc publiczną, określoną w tym przepisie (pkt 3).

Wydawane w trybie art. 67a Ordynacji podatkowej decyzje są podejmowane w ramach tzw. uznania administracyjnego, co oznacza, że do organu administracji publicznej należy wybór jednego z możliwych sposobów rozstrzygnięcia sprawy. Należy zaznaczyć, że występowanie jednego z interesów wskazanych w ww. przepisie (ważny interes podatnika lub interes publiczny) jedynie uprawnia, a nie obliguje organ do pozytywnego załatwienia wniosku strony. Uznanie administracyjne nie oznacza jednak zupełnej dowolności w sposobie rozstrzygnięcia wniosku o umorzenie zobowiązania publicznoprawnego czy rozłożenia na raty. Rozstrzygnięcie takie powinno być należycie uzasadnione i poprzedzone przeprowadzeniem wnikliwego postępowania wyjaśniającego (*vide* wyrok NSA z 24 kwietnia 2001 r. sygn. I SA/Ka 498/00, wyrok NSA z 26 września 2003 r. sygn. III SA 2457/02).

Wskazać również należy, że ważny interes podatnika lub interes publiczny są przesłankami, które muszą wystąpić, aby możliwe było dokonanie przez organ ulg przewidzianych w art. 67a Ordynacji podatkowej.

O istnieniu ważnego interesu podatnika decydują obiektywizowane kryteria, a jego istnienia nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem podatnika o potrzebie rozłożenia na raty czy umorzenia zaległości podatkowej.

"Ważny interes podatnika" jest przesłanką związaną bezpośrednio z sytuacją konkretnego podatnika. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się, że za ważny interes podatnika należy uznać sytuacje nadzwyczajne, losowe, uniemożliwiające uregulowanie zaległości przez podatnika, przy równoczesnym uwzględnieniu normalnej sytuacji ekonomicznej, rodzinnej i zdrowotnej podatnika. Pojęcia ważnego interesu podatnika nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie zaległości podatkowych, albowiem pojęcie to funkcjonuje w zdecydowanie szerszym znaczeniu, uwzględniającym nie tylko sytuacje nadzwyczajne, ale również normalną sytuację ekonomiczną podatnika, wysokość uzyskiwanych przez niego dochodów oraz wydatków, a w tym względzie również wydatków ponoszonych w związku z ochroną zdrowia własnego lub członków najbliższej rodziny (*vide* wyrok NSA z 10 marca 2009 r., sygn. akt I FSK 31/08). A zatem właściwy organ, prowadząc postępowanie administracyjne na podstawie art. 67a Ordynacji podatkowej, ustala czy z przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów wynika jego ważny interes, tj. czy zaszły nadzwyczajne zdarzenia losowe lub wnioskodawca znajduje się w trudnej sytuacji

ekonomicznej. Przyjmuje się, że aby można było mówić o ważnym interesie podatnika na gruncie konkretnego stanu faktycznego wnioskodawca musiałby wykazać przed organem, że z uwagi na powyższe okoliczności, które zachwiały podstawami jego egzystencji, nie jest w stanie uiścić określonej należności (wyrok WSA w Warszawie z 28 listopada 2017 r., sygn. VII SA/Wa 103/17). Ponadto podkreśla się, iż niepowodzenia w działalności gospodarczej, nieuczciwość kontrahentów lub wspólnika oraz brak doświadczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej nie stanowią podstawy do umorzenia zaległości podatkowej. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej nie powinno być przenoszone na budżet państwa (*vide* NSA w wyroku z dnia 8 listopada 1995r., SA/Sz 1044/95).

Z kolei przesłanka "interesu publicznego" to dyrektywa postępowania nakazująca mieć na uwadze respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy, sprawność działania aparatu państwowego, korektę błędnych decyzji. Przy ocenie wystąpienia tej przesłanki należy również uwzględnić zasadność obciążenia Państwa, a w rezultacie całego społeczeństwa, kosztami udzielonej w ten sposób pomocy. "Interes publiczny" to także sytuacja, gdy zapłata zaległości podatkowej spowoduje konieczność sięgania przez podatnika do środków pomocy państwa, gdyż nie będzie w stanie zaspokoić swoich potrzeb materialnych (wyrok NSA z 12 lutego 2003 r., sygn. akt III SA 1838/01).

Prezes UOKiK podziela utrwalony w orzecznictwie pogląd o wyjątkowym charakterze ulg w spłacie należności podatkowych, nakazującym stosować je, co do zasady w sytuacji, gdy z powodów równie wyjątkowych podatnik nie może wywiązać się z uiszczenia obciążających go zaległości podatkowych. Ulgi w spłacie należności podatkowych stanowią odstępstwo od zasady powszechności opodatkowania, dlatego też równie wyjątkowy charakter muszą mieć okoliczności uzasadniające udzielenie wnioskowanej ulgi.

W wyroku WSA w Poznaniu z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. I SA/Po 447/18 wyrażono pogląd, że instytucję rozłożenia zaległości podatkowych na raty można stosować wyjątkowo, gdyż nie służy ona jako powszechny środek przezwyciężania trudności finansowych. Wydanie decyzji o rozłożeniu na raty zapłaty powstałej zaległości podatkowej bez szczególnie uzasadnionych powodów, stanowiłoby naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej, gdyż stawiałoby to stronę w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do innych podatników, którzy również zobowiązani są do ponoszenia ciężarów podatkowych. Stałoby to również w sprzeczności z interesem fiskalnym Skarbu Państwa, który jest zainteresowany terminowymi, w pełnej wysokości wpływami należności podatkowych.

Ponadto kwestię przyznania ulgi w zapłacie należności podatkowych należy rozpatrywać nie tylko w kontekście aktualnej sytuacji finansowej podatnika, ale także z uwzględnieniem przyczyn doprowadzenia do ich istnienia. Nie bez znaczenia pozostają bowiem okoliczności związane z powstaniem przedmiotowej zaległości, które są jednymi z najistotniejszych z punktu widzenia omawianej ulgi (wyrok NSA z 26 lipca 2011 r., sygn. II FSK 426/10).

W niniejszej sprawie powstała zaległość podatkowa jest konsekwencją nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu wyrobów niespełniających przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie wymagań dla sprzętu elektrycznego.

Należy podkreślić, że na przedsiębiorcach jako profesjonalnych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, co oznacza, że strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż udostępnione przez tego przedsiębiorcę na rynku wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi wymagań, jakie mają spełniać wyroby udostępniane przez nią na rynku oraz obowiązków, jakich jako producent ma dopełnić.

Strona postępowania w piśmie z 28 września 2018 r. uzasadniając zastosowanie wnioskowanej ulgi wskazała na dotkliwość kary pieniężnej przewyższającej niewielki obrót kablami oraz brak świadomości co do niespełniania wymagań przez kable wprowadzonych do obrotu, co wiązało się z nieotrzymaniem w toku postępowania odpowiedzi na pismo z 30 maja 2018 r. w sprawie podania podstawy prawnej stwierdzonej niezgodności wyrobów oraz udostępniania sprawozdania z badań laboratoryjnych wyrobów.

Należy zauważyć, że powyższa argumentacja sprowadza się do zakwestionowania prawidłowości wydanej decyzji DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r. nakładającej karę pieniężną, tymczasem przedmiotem postępowania o udzielenie ulgi podatkowej nie jest ocena poprawności decyzji, zwłaszcza że decyzja jest prawomocna, a strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa zaskarżenia rozstrzygnięcia. W tych okolicznościach nie można

mówić również o wydaniu błędnej decyzji (co jest jedynie subiektywnym odczuciem strony postępowania), a w konsekwencji o istnieniu interesu publicznego rozumianego jako korekta błędnej decyzji, który przemawiałby za rozłożeniem zaległości podatkowej na raty.

Zważywszy również, że środki pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa, a przez to służą całemu społeczeństwu, interes publiczny przemawia w omawianym przypadku za nieudzieleniem wnioskowanej ulgi. Ponadto względy społeczne wymagają, aby nakładane na gruncie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku kary pieniężne były egzekwowane, zaś przedsiębiorcy nie byli z nich pochopnie zwalniani. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno – wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma ona na celu prewencję, tj. zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie.

Wobec tego, że strona postępowania nie uzupełniła złożonego wniosku w wymaganym zakresie, niemożliwa stała się ocena jej sytuacji majątkowej, finansowej i ekonomicznej, a w konsekwencji zbadanie, czy istnieje ważny interes w udzieleniu jej wnioskowanej ulgi. Ponadto z uwagi na nieprzekazanie przez stronę postępowania wskazanych przez Prezesa UOKiK w piśmie z 25 października 2018 r. dowodów dotyczących pomocy publicznej w celu zbadania, czy kwalifikują się one do udzielenia tej pomocy, organ nadzoru nie rozpatrywał niniejszego wniosku pod kątem art. 67b Ordynacji podatkowej.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wobec ustalenia, iż w niniejszym sprawie nie wystąpiły przesłanki ważnego interesu strony lub interesu publicznego, zasadne jest odmówienie stronie postępowania przyznania wnioskowanej ulgi rozłożenie na raty zaległej administracyjnej kary pieniężnej.

Jednocześnie z uwagi na fakt, że strona postępowania 4 października 2018 r. (po dniu złożenia wniosku) dokonała wpłaty na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty w wysokości 922,50 zł za badania laboratoryjne kabli, zasadne jest umorzenie postępowania w zakresie wniosku strony postępowania o rozłożenie na raty opłaty za badania laboratoryjne.

Zgodnie z art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że postępowanie administracyjne staje się bezprzedmiotowe, jeżeli w jego toku wystąpi brak chociażby jednego z podstawowych elementów stosunku administracyjnoprawnego (podmiotu, przedmiotu, podstawy prawnej) będącego przedmiotem postępowania (*vide* wyrok NSA z 25 kwietnia 2018 r., sygn. I OSK 2579/17).

Na gruncie Ordynacji podatkowej została uregulowana konieczność proporcjonalnego zaliczenia wpłat na poczet zaległości podatkowej oraz odsetek za zwłokę.

Stosownie do dyspozycji art. 55 § 2 Ordynacji podatkowej, jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty zaległości podatkowej oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim, w dniu wpłaty, pozostaje kwota zaległości podatkowej do kwoty odsetek za zwłokę.

Na podstawie art. 62 § 4 Ordynacji podatkowej, w sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę oraz kosztów upomnienia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie, z zastrzeżeniem § 4a.

Na dzień 4 października 2018 r. (dzień dokonania przez stronę postępowania wpłaty 3 000 zł) kwota zaległej administracyjnej kary pieniężnej wynosiła 30 000 zł, a kwota odsetek (za okres od 30 sierpnia 2018 r. do 2 października 2018 r.) wynosiła 224 zł.

W związku z powyższym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanowił zaliczyć dokonaną przez stronę postępowania 4 października 2018 r. wpłatę 3 000 zł na poczet zaległej administracyjnej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa UOKiK DNR-2/188/2018 z 10 lipca 2018 r. w kwocie 2977,76 zł oraz odsetek za zwłokę od zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 22,24 zł.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK określa, że przedsiębiorca PLATINET S.A. z siedzibą w Krakowie jest zobowiązany do uiszczenia zaległej administracyjnej kary pieniężnej w kwocie **27022,24 zł** oraz odsetek za zwłokę od administracyjnej kary pieniężnej w kwocie **201,76 zł**.

Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 2016 r. w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz podwyższonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych (M.P. poz. 20), stawka odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej wynosi 8% kwoty zaległości w stosunku rocznym i według stawki w tej wysokości należy obliczyć dalsze odsetki. Szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę określone są

w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. poz. 1373 z późn. zm.).

Zgodnie z § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach, jeżeli decyzja odmawiająca odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty zapłaty podatku albo odmawiająca odroczenia lub rozłożenia na raty zapłaty zaległości podatkowej została doręczona podatnikowi po upływie dwóch miesięcy od dnia wniesienia podania, dalsze odsetki za zwłokę są naliczane z wyłączeniem okresu od dnia następującego po dniu wniesienia podania do dnia doręczenia tej decyzji, włącznie z tym dniem.

W związku z powyższym Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.), w związku z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r., poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338), strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 141 § 2 oraz art. 127 § 3 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.), w związku z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r., poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1338), strona postępowania może w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt 3 sentencji decyzji.
- 3) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, 1467 i 1629), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

- 4) W przypadku skorzystania z uprawnienia wskazanego w pkt 3 niniejszego pouczenia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1-2 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. poz. 2193, z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł. W przypadku zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w pkt 3 sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- a) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna wynosi do 10 000 zł – 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- b) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- c) jeżeli ustalona przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów należność pieniężna opiewa na kwotę ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1500 zł.

Zgodnie z § 5 tego rozporządzenia, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

- 5) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, 1467 i 1629), stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego

Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

- 6) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.), w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka